

Arrest

nr. 75 407 van 17 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 6 juni 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 april 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.2. Op 1 april 2011 verklaart het bestuur deze aanvraag onontvankelijk. Op 5 mei 2011 geeft het bestuur de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten, bijlage 13. Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 7 van het K.B.B. van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het redelijkheidsbeginsel, en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij betoogt dat, in tegenstelling tot wat de dienst Vreemdelingenzaken besliste haar aanvraag geenszins als onontvankelijk kan beschouwd worden. De bestreden beslissing is geheel onjuist en onterecht. De verzoekende partij heeft een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op 15 december 2009. Zij heeft hierbij de volgende documenten gevoegd: een identiteitskaart, een huurovereenkomst, een arbeidsovereenkomst, aanbevelingsbrieven, en certificaten van de Nederlandse les. Zij heeft haar identiteitskaart dus wel degelijk voorgelegd vooraleer de bestreden beslissing werd genomen. Voornoemde documenten waren in het administratief dossier aanwezig op het moment van de bestreden beslissing. Ze werden dan ook bij haar aanvraag gevoegd. Het bestuur heeft daardoor het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, en de formele en materiële motiveringsplicht geschonden. Hoewel de identiteitskaart gevoegd werd bij de aanvraag werd hier geen rekening mee gehouden.

De verzoekende partij betoogt verder dat het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing met betrekking tot de aanvraag op grond van 9bis van de vreemdelingenwet. Indien de beslissing op grond van artikel 9bis wordt vernietigd dient dus ook het bevel om het grondgebied te verlaten vernietigd te worden. De verzoekende partij betoogt dat nergens vermeld wordt dat dit bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de geweigerde aanvraag op grond van artikel 9bis. Dit op zich maakt reeds een schending uit van de motiveringsplicht. Beide beslissingen werden nochtans op dezelfde dag gegeven. Bovendien staat er in de beslissing op grond van artikel 9bis duidelijk een instructie vermeld om de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. De weigering van de regularisatie ligt dan ook aan de basis van het bevel om het grondgebied te verlaten terwijl het bevel om het grondgebied te verlaten dit niet in de motivering vermeldt. Daarom is ook hier de motiveringsplicht geschonden.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

De verwerende partij betoogt in haar nota met opmerkingen dat de verzoekende partij bij haar aanvraag een stuk heeft gevoegd dat volgens de inventaris een identiteitskaart zou zijn. Dit stuk was echter volkomen onleesbaar, zodat de verwerende partij op 26 oktober 2010 een schrijven richtte aan de burgemeester van Antwerpen met de vraag de verzoekende partij uit te nodigen om binnen de maand een duidelijk leesbaar afschrift voor te leggen van een internationaal erkend paspoort of reistitel of een nationale identiteitskaart, of een motivering om de verzoekende partij hiervan vrij te stellen. De verzoekende partij maakte een consulaire kaart over van Kameroen. De verwerende partij stelt dat de motivering van de bestreden beslissing dus correct is.

Artikel 9bis, §1, lid 1 bepaalt het volgende:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Dit artikel bepaalt dus dat de verzoekende partij over een ‘identiteitsdocument’ dient te beschikken. De omzendbrief van 21 juni 2007 stelt:

“Het nieuwe artikel 9bis stelt als algemene regel dat de vreemdeling dient te beschikken over een identiteitsdocument. In dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. (5) Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog steeds geldig zijn.”

Er dient opgemerkt te worden dat uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet *“een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel”* is (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33). Wat de omzendbrief van 21 juni 2007 hieromtrent bepaalt doet niet ter zake, om de eenvoudige reden dat een omzendbrief de inhoud van een wetsbepaling niet kan wijzigen omwille van de hiërarchie der rechtsnormen. Artikel 9bis, zeker in samenlezing met de memorie van toelichting is duidelijk: een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel is voldoende.

In het administratief dossier bevindt zich, zoals zowel de verzoekende partij als de verwerende partij opmerken, een consulaire kaart van Kameroen. Deze kaart vermeldt uitdrukkelijk: “Carte d’identité consulaire Consular Identity Card N° 200/01/98/ACB/AC”. Verder vermeldt deze kaart uitdrukkelijk de naam, voornaam, geboortedatum, geboorteplaats, nationaliteit, paspoortnummer, beroep, en adres van de verzoekende partij.

De verwerende partij kan dus bezwaarlijk in de bestreden beslissing stellen dat de verzoekende partij niet zou voldaan hebben aan de voorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Vooreerst geeft zij zelf toe dat de verzoekende partij dit al deed bij haar aanvraag, maar dat deze onleesbaar was, en verder geeft zij ook toe dat de verzoekende partij, in antwoord op de vraag van de stad Antwerpen, deze consulaire identiteitskaart voorlegde. Het betreft hier duidelijk een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij maakt dus aannemelijk dat het bestuur artikel 9bis en het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden. Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

Voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer wordt ook het bevel om het grondgebied te verlaten vernietigd. De verwerende partij geeft in de nota met opmerkingen immers expliciet aan dat het bevel om het grondgebied te verlaten een rechtstreeks gevolg is van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 april 2011, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC